

Noc Pavlova

Jan Zaplatil

2. místo, III. kategorie

Před pár hodinami mě mí muži přivedli do domu toho cizího muže. Ještě se ani neobtěžoval za mnou přijít a přivítat mě. Vždyť jsem přece slepý. Proč ještě otálí a nechává mě v té mučivé nejistotě. To, co se dnes stalo v poledne před Damaškem, si neustále znovu a znovu přemítám v paměti. Světlo a hlas. Ano, ten hlas. Stále mi zní v uších. „Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Vždyť já ho neznám! Neznám toho jejich mistra. Proč teď ke mně mluví? Co chce?! Přece ho Pilát nechal popravít. Ukřižovat! Jeho učedníci se pak rozutekli po celém Judsku a Samaří. Ano, i zde v Damašku šíří to své nové učení. Pomátl jsem se snad na rozum a slyším hlasy mrtvých? Jeho věrní sice prohlašují, že prý vstal z mrtvých, ale já tomu nevěřím. Vždyť je to lůza, rybáři, nádeníci a kdoví kdo ještě. Takových mesiášů tu už bylo a kde jsou teď? V šeólu dlí jejich hříšné duše a psi olizují jejich kosti. Ano, jsem farizej a věřím ve vzkříšení mrtvých. Ale až v poslední den. Či snad už nastal? Pro mě asi ano. Bože, co jsem zlého udělal a zač trestáš svého služebníka?

Teď si vzpomínám. Řekl jsem: „ Pane, co mám dělat?“ A jeho hlas mi nepřipadal jako hlas přísného soudce, ale někoho, kdo je plný slitování. Jak dlouho však budu ještě čekat na vysvobození? Minuty a hodiny plynou a já jsem v tichu této místnosti. Z té vedlejší slyším občas šepot. Umlouvají se proti mně? Chtějí mne snad zahubit? Napadají mě slova žalmu: „Ať se hanbí, ať se stydí ti, kdo o život mi ukládají.“

Je ještě den, nebo již hluboká noc? Občas usínám a znovu se probouzím. Nemohu jíst ani pít. Jakoby zdáli ke mně přicházejí sny. Spíše útržky jakýchsi podivných obrazů. Vidím poušť a v ní člověka. To jsem přece já! Já sám v té nehostinné pustině. Probudil jsem se se studeným potem na čele. Co se stane? Odvedou mě snad do pouště a tam zanechají svému osudu? Mě, slepého muže, který se bude toulat tou nehostinnou krajinou, než ho zahubí některá z nečistých šelem? Znovu upadám do spánku. Vidím nějaké muže. Ale to jsou učedníci toho Ježíše! Pamatuji se na ně. Některé z nich jsem zahlédl při kamenování toho... Štěpán, ano myslím, že se tak jmenoval. Zbabělci! Stáli opodál a ani mu nepomohli. Jen se třásli hrůzou. Pak jsem je ještě jednou spatřil v chrámě, kde kázali ty svoje nesmysly. To bylo těsně před tím, než mě velerada pověřila jejich pronásledováním. Ale teď se s nimi vítám a dokonce mě objímají! Znovu se probouzím ze své agonie. To přece není možné! Měl jsem je všechny pochytat a přivést svázané do Jeruzaléma a ne se s nimi bratříčkovat. Ten, kdo přivodil mou slepotu, mě ještě mučí těmito sny. Kdy už bude konec? Proč mě raději rovnou nezabil? Stále a stále se potácím mezi říší snů a skutečností. Kéž by to všechno byl jen sen, a já se z něj probudil!

Slyším hukot moře a vidím vzdouvající se vlny. Bouře mě polomrtvého vyplavila na břeh jakéhosi ostrova. Hadi! Jeden z nich mě uštknul! Jed se mi vkrádá do žil stejně jako to jejich bludné učení do izraelského národa. Blouzním. Posměch jakýchsi Řeků. Prý si mě poslechnou až někdy jindy. Pavle! Mnoho mužů a žen. Pavle! Ale já se jmenuji ... Někaká malá dívka radostně volá: „Náš Pavel se vrátil! Znovu k nám přišel! Pavel je tady!“ A ty tváře mne vítají a usmívají se. Nemocní a chromý se mě dotýkají, ale já přece nejsem ranhojič!

A pak přicházejí Římané a odvádějí mě v poutech. Mě, římského občana! Mám okovy na ruku i na nohu. Něco píšu. Snad dopis svým blízkým, aby mě nečekali. Vězeň má málo práv. Tohle mi ponechali. Ale co se to děje? Slyším křik a vidím plameny. Proboha! Hoří celé město. Je veliké a děsivé. A pak, pak ostří meče. Máchnutí! Úder! Výkřik!

Vykřikl jsem a posadil se. Všude kolem je ticho. Je nejspíš noc. Kolikátá? První? Druhá? Nevím. Ježíši, pomoz mi! Znovu uléhám a konečně usínám spánkem beze snů. Bratře Šavle! Z dálky ke mně přichází hlas a já se probouzím. Někdo stojí u mého lůžka. Bratře Šavle, ať zase vidíš!

Světlo, tváře a moje slzy. Slzy štěstí...